

zákonitosti nestala předmětem žádného instancního řízení a nebyla v něm judikátně vyřešena. Tak jest konstantně vykládán obsah práva povolovacího.

Jest sice pravda, že oficiální péče o zákonitost obecní správy jest v odst. 2, § 102 čes. obec. zřízení všeobecně dána úřadu okresnímu. Tento předpis však nemůže platiti pro případ, kde zákon určitý úsek činnosti obce podřadí přímo péči orgánu výkonné moci in concreto nejvyššího, jakým jest vláda ve smyslu § 80 úst. listiny. Neboť kontrolou zákonitosti, kterou by v takovém případě vykonal okresní úřad, byla by vládě po případě úplně odňata možnost vykonati pravomoc, která jest jí dispozicí zákona výslovně přidělena. Tak jest tomu právě v případě § 35, odst. 3 cit. zák., kde by zákaz výkonu unesení obecního zastupitelstva zabránil obci vůbec, aby své usnesení vládě předložila a o její schválení se ucházela, čímž ovšem bylo by zároveň vládě znemožněno vyvinouti zákonem jí uloženou pravomoc.

Nebylo tedy v daném případě podkladu pro použití § 102 čes. obec. zřiz.

Nález ze dne 3. února 1938 č. 5876/35-3.

Ke zřízení hrazení, jež se nezřizuje proti třídě neb ulici, je třeba stavebního povolení podle § 27 čes. stav. řádu (zákon č. 5/1889 z. z. čes.), je-li hrazení součástí stavby, která vyžaduje stavebního konsensu.

Hrazení není součástí stavby, není-li zřizováno na stavebním pozemku, na kterém je zřízena tato stavba.

Podle § 27 stav. řádu českého (zákon č. 5/1889 z. z. čes.) je pro zřízení hrazení třeba stavebního povolení jen tenkrát, zřizuje-li se hrazení proti třídě nebo ulici. Stavební řád tu vychází z předpokladu, že zřízením hrazení nenastává zpravidla ohrožení veřejných zájmů, a proto předpisuje stavební povolení jen tenkrát, když hrazením mohou býti ohroženy ony speciální veřejné zájmy, které vyplývají ze vztahu hrazení k veřejným zájmům komunikačním.

Ustanovení stav. řádu, že ke zřízení hrazení je třeba stavebního povolení jen tehdy, jde-li o hrazení proti třídě nebo ulici, má arci svůj smysl jen tenkrát, jestliže je hrazení samostatným stavebním objektem, neboť jen tehdy je na místě rozlišovati mezi jednotlivými druhy »staveb«, o nichž stav. řád mluví v § 27, odst. 1. Jestliže však hrazení je součástí »stavby«, pak arci není možno říci, že by nebylo pro ně třeba stavebního povolení, neboť otázku tu nutno zodpověděti podle toho, co stav. řád předpisuje právě pro ten druh »stavby«, jejíž součástí hrazení je. Tato úvaha došla svého vyjádření již také v judikatuře tohoto soudu, zejména v nálezu Boh. A 4858/25.

Ovšem otázka, kdy je hrazení součástí stavby, která vyžaduje stavebního konsensu, musí býti řešena v první řadě z ustanovení stavebního řádu. Za jisté je pokládati, že o součásti stavby

nebude lze u hrazení nikdy mluvit, jestliže není zřizováno na stavebním pozemku, na němž stojí ona stavba. To plyne z účelu a smyslu řízení, jež stavební řád předpisuje pro přeměnu pozemkových parcel na pozemky stavební, kteréžto řízení má podle stavebního řádu vždy udělení stavebního konsensu předcházeti (srovnej nález Boh. A. 7611/28). Děje se tak totiž buď v řízení parcelačním podle §§ 10 a násl. stav. řádu, anebo — kde parcelačního řízení není třeba — postupem stanoveným v § 6 stav. řádu. K formální přeměně pozemkové parcely na pozemek stavební podle § 6 stav. řádu dochází pak buď v samostatném řízení nebo involvuje kvalifikaci pozemku stavebního v sobě stanovení stavební čáry (srv. nález Boh. A. 369/20), anebo po případě i udělení stavebního konsentu (srv. nález býv. rak. správ. soud. dvoru ve Vídni Budw. A. 6392/1908). Vždy jde v podstatě o to, aby bylo zjištěno — ať již výslovně nebo implicity — zda určitá pozemková plocha se hodí k tomu, aby z ní byla utvořena jednotka pro zastavení způsobilá. Vyžaduje-li však stavební řád zásadně, aby, prve nežli se konsentuje nějaká stavba, byla plocha, které má býti k účelům onoho stavebního objektu použito, vymezena jako samostatná jednotka, od ostatní pozemkové plochy odlišná, pak zajisté není možno za součást stavby, která je na takovéto jednotce postavena, pokládati hrazení, které se zřizuje mimo tuto jednotku.

Nález ze dne 11. února 1938 č. 1803/35-4.

Literární zprávy

Dr. Karel Laštovka: **Československé správní právo**, část zvláštní, I. díl, nákladem Melantricha, Praha 1936, str. 377.

Profesor bratislavské právnické fakulty Karel Laštovka vydal I. díl své zvláštní části Československého správního práva, myšlené jako pokračování mé všeobecné části, publikované v tomtéž nakladatelství.

Když profesor německé právnické fakulty pražské Ulbrich vydával svůj známý a všeobecně vážený Lehrbuch, omezil se podstatně na všeobecné nauky správního práva a ze zvláštní části uveřejnil jen vybrané kapitoly, jsa si vědom obtížnosti vědeckého zpracování zvláštní části správního práva a doufaje, že na vybraných partiích může ukázati svou konstruktivní schopnost. Poznávám, že profesor Ulbrich předtím vydal text hlavních zákonů správních.

Úkol Laštovkům jde dále přes to, že se správní právo rozrostlo od dob Ulbrichových do netušených rozměrů. Na takovou práci mohl se odvážiti jen suverenní znalec pozitivně právní látky, jakým Laštovka nesporně jest.

L. je si dobře vědom obtížnosti pokusu. V předmluvě výstižně charakterizuje situaci, pravě mimo jiné: »Prosím, aby práce tato